

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*.

1) Καθίσταμαι μέγας κατὰ τὴν δύναμιν ὡς τὸ θηρίον, γιγαντοῦμαι ἔνθ' ἄν. : Πέφτοντας μέσα 'ς τὴ φλόγα τὴν ἐρωτική τὴν κάνει καὶ ἀποθεριεύει καὶ πίνει ὅλη τὴ γυναίκεα δροσισὰ ΚΧρηστομ. ἔνθ' ἄν. Συνών. *θερίζω*. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν ἢ δένδρων, αὐξάνω ὑπερβαλλόντως *Λεξ. Δημητρ.* : Ὁ λόγος ἀποθέριεψε. 'Σ τὰ 'ρεῖπια τοῦ κάστρου ἀποθέριεψαν οἱ ἀγκαθές.

ἀποθερίζω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Τραπ.) ἀποθερίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ.ά.) Σκῦρ. ἀποθερίζου Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀποθερίζω Κάρπ. Σίφν. 'ποθερίζω Κύπρ. Ρόδ. Σκῦρ. 'ποθερίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) 'ποθερίζου Εὐβ. (Στρόπον.) 'πεθερίζω Ρόδ. 'πιθιρίζω Ἰμβρ. ἀποθερῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερίζω*. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποθερίζω = ἀποκόπτω. Τὸ 'πεθερίζω κατ' ἀφομ.

Συμπληρῶ, περατῶ τὸν θερισμόν, παύω νὰ θερίζω ἔνθ' ἄν. : Κοντεύετε ν' ἀποθερίσετε; — Μείζ ἀποθερίσαμε Σκῦρ. Τόμου ἀποθερίσουμε, βανόμαστε καὶ δένουμε χερόβολα Κέρκ. 'Αποθέρ'σι τὴν οὐ κόσμους Αἰτωλ. Πριγιόπερ'σι 'ποθερίσαμε σὲ δεκαπέντε μέρες Σῦρ. Λέει ν' ἀποθερίσουμε ν' ἀνεπαντοῦμε Κίμωλ. 'Επιθέρταμε τὸ χωράφι Κρώμν. Τὸ 'βρα ἀποθιρ'σμένου τοῦ τριφύλλ' Αἰτωλ.

|| Παροιμ.

Ὅταν μαζί θερίζαμε, Βασίλει κὺρ- Βασίλει, καὶ ὅταν ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιδὴ ; (ἐπὶ τοῦ ἀχαρίστου ἀπαρνούμενου τοὺς βοηθήσαντας αὐτὸν εὐθύς ὡς παύση νὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην των. Ἡ παροιμ. ἐν πλείσταις παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,52 κέξ.) πολλαχ.

Ἀνεάστα, γρά, τὸ γέρω | νὰ τὸν ἔχωμε τὸ θέρος, σὰν ἀποθερίσωμε, | νὰ τὸ κρεμ-μοολήσωμε (ταυτόσημος τῇ προηγουμένη. ἀνεάστα = ἀναβάστα, ὑποστήριξε, κρεμ-μοολήσωμε = γκρεμοβολήσωμε, ρίψωμεν κατὰ κρημνῶν) Κάρπ. || Ἄσμ.

Τώρα μοῦ ἀπαρνήθηκε σὰν σιταρὰ 'ς τὸν κάμπο ποῦ τὴν ἀποθερίζουσιν κ' ἡ καλαμέα 'πομένει αὐτόθ. Μετοχ. ἀποθερισμένος = ὁ ἀποπερατώσας τὸν θερισμόν) Νουμᾶς 1910,20 : Λίγοι μαθὲς εἶναι ὡς τὰ τώρα ἀποθερισμένοι, οἱ περισσότεροι δὲ θερίσαν ἀκόμη.

ἀποθερισιὰ ἡ, *Λεξ. Δημητρ.* ἀποθιρ'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *ιά*.

1) Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Πῆγα κ' ἰγὼ τοῦ βράδ' νὰ βουηθήσου, ἀλλὰ τ'ς ἡῦρα 'ς τ'ν ἀποθιρ'σιὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2. 2) Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ ὅπου σταματᾷ προσκαίρως ὁ θερισμὸς ἐπερχομένης ἐσπέρας διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Κρύν' τοῦ δριπᾶν' 'ς τὴν ἀποθιρ'σιὰ γιὰ νὰ τοῦ βρῆς πίσου ταχῆα.

3) Ἡ ἀφινόμενη διαρκούντος τοῦ θερισμοῦ στενὴ ἀθέριστος λωρὶς μεταξὺ δύο θερίζοντων ὁμίλων *Λεξ. Δημητρ.*

ἀποθέρισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) κ.ά. — *Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.* ἀποθέρισμαν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) ἀποθέρ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποθέριγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποθέρισμα.

Τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ ἔνθ' ἄν. : Τώρα 'ς τ' ἀποθερίσματα ἤρθες κ' ἐσὺ Ἀρκαδ. Μᾶς πέτυχε 'πάνου 'ς τ' ἀποθέρισμα Μάν. Ἀπᾶν' 'ς τ' ἀποθέρ'σμα ἤρθα κ' ἰγὼ Αἰτωλ. Τώρα οὐ κόσμους βρίσκει ἀπᾶν' 'ς τ' ἀποθέρ'σμα αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1059 (ἔκδ. J Lambert)

«θερίζω γῆς γεννήματα, ἔσπειρα μετὰ κόπον, | νὰ δεκαπλάσω τὸν καρπὸν εἰς τὸ ἀποθέρισμά μου». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2.

ἀποθερισμός ὁ, *Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.* ἀποθιρ'σμός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθερίζω.

Ἀποθέρισμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Πότι θὰ γίν' ἀποθιρ'σμός; — Τώρα τοῦν Ἀλουνάρ' εἶναι ἀποθιρ'σμός Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθέρι 2.

ἀποθεριώνομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀποθερῶμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποθηριοῦμαι.

Ἐξαγριώνομαι καθὼς θηρίον, ὀργίζομαι καθ' ὑπερβολήν. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 1,67,6 «οὐ γὰρ οἶον ἀνθρωπίνῃ χρῆσθαι κακίᾳ συμβαίνει τὰς τοιαύτας δυνάμεις, ὅταν ἄταξ εἰς ὀργὴν καὶ διαβολὴν ἐμπέσωσι πρὸς τινὰς, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον».

ἀποθερμίζω Θράκ. (Σηλυβρ. Τσανδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *θερμίζω*.

Χύνω τὸ ὕδωρ τῆς πρώτης βράσεως ὁσπρίων ἢ λαχανικῶν. Συνών. ἀποχύνω.

ἀποθεσιμαῖο τό, ἀμάρτ. ἀποθισ'μαῖο Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόθεσα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς καταλ. -μαῖο < -μαῖος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Ἀποταμίευσις : Δὲν ἔκαμι ἀποθισ'μαῖο 'ς τὰ νῆατα τ'.

2) Τὸ μέρος ὅπου φυλάσσονται καρποὶ κττ., ἀποθήκη : Τό 'χου ἀποθισ'μαῖο αὐτὸ ἰγὼ, βάνου οὔλα τὰ ἡδύσματά μ' μέσα. Συνών. ἀποθετάρι 1, ἀποθηκάρι 2, ἀποθήκη 2, κελλάρι. β) Ποσὸν ὅσο χωρεῖ ἡ ἀποθήκη : Ἐχ' ἐν' ἀποθισ'μαῖο φασούλια - καρύδια. Ἀποθισ'μαῖο ἀπὸ σ'τάρια.

3) Τὸ οἶονεῖ ἐν ἀποθήκῃ ἀποκείμενον ἢ κεκρυμμένον, θησαυρὸς κεκρυμμένος : Σ' αὐτὴν τ'ν οἰκονγένεια ἔχ' τ' ἀποθισ'μαῖο τ'ς ἡ γραιά. Μέο 'ς τ' ρίζα 'π' τοῦν ἔλατου, καθὼς ἔσκαβι, ἡῦρι τοῦ κακκάβ' μὲ τὰ φλουριά, ἰκεῖ εἶχι τ' ἀποθισ'μαῖο τ' κάποιους κλέφτ'ς.

ἀποθέστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀποθίστρα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποθέντρα Ἡπ. (Τσαμαντ.) ἀποθέχτρα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) ἀποθέστρα Χίος (Συκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθέτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα. Ὁ τύπ. ἀποθέχτρα κατ' ἐπίδρασιν ἄλλων ληγόντων εἰς -χτρα. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποθέται.

Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου, οἶον τοῖχος, λίθος κττ., διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπ' ὀλίγον ὁ φέρων ἔνθ' ἄν. : Ὅπου συνηθοῦνε ν' ἀποθέχτουνε τὸ λένε ἀποθέχτρα. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2. Πβ. ἀπόθεμα 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. καὶ κατὰ πληθ. Ἀποθέστρες καὶ Ἀποθέχτρες Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.)

* **ἀπόθετα** ἐπίρρ. ἀμόθεχτα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. * ἀπόθετος.

Ἄνευ ἀποθέσεως τοῦ φορτίου πρὸς ἀνάπausιν : Ἐφρεν τὴν σηκωματέαν ἀμόθεχτα (κατ' ἔθος, προκειμένου νὰ ἀποπλεύσῃ πλοιάριον, ἡ γυνὴ ἐκάστου δύτου ὀφείλει νὰ κομίσῃ ἀπὸ τῆς οἰκίας εἰς τὴν προκυμαίαν ἓνα ἢ δύο σάκκους διπυρίτου χωρὶς νὰ σταματήσῃ πρὸς ἀνάπausιν).

ἀποθετάρι τό, Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποθετάριον.

1) Μέρος τῆς οἰκίας ἐνθα ἀποτίθενται πρὸς φύλαξιν διάφορα ἀντικείμενα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποθεσιμαῖο 2.

2) Μέρος κατάλληλον πρὸς ἀπόθεσιν φερομένου βάρους